

ΤΟΥ **Αλέκου Αναγνωστάκη**

Στις 29 του Ιούνη δημοσιεύτηκε η απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ που αναφέρεται στις «βασικές εκτιμήσεις και συμπεράσματα από τις Ευρωεκλογές, τις Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές της 18ης και 25ης Μάη 2014». Στις 4.600 λέξεις του εννεασέλιδου κειμένου δεν υπάρχει ούτε μία φορά η φράση «για την ανάγκη βελτίωσης της πολιτικής γραμμής». Δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά για την «ενότητα δράσης της Αριστεράς» ως ανιχνεύσιμη έστω αναγκαιότητα σε επιμέρους ζητήματα. Κι αυτό ύστερα μάλιστα από την «αξιοποίηση και ενσωμάτωση του πλούτου των σκέψεων που αναπτύχθηκαν... στις συνεδριάσεις όλων των καθοδηγητικών οργάνων του, τις συσκέψεις και εκδηλώσεις με φίλους και συνεργαζόμενους με το Κόμμα». Επιπλέον υπάρχει επαρκής καταγραφή των μετακινήσεων ανάμεσα στα αστικά κόμματα αλλά δεν εντοπίζεται πουθενά στις δεκατρείς παραγράφους του κειμένου γιατί και ο τρόπος που συνέβη.

Φαίνεται πως, κατά την ηγεσία του ΚΚΕ, τέτοια ζητήματα δεν τέθηκαν από κανένα οπαδό, μέλος ή φίλο ή αν τέθηκαν είναι ανάξια λόγου καθότι «ο σύντροφος βρίσκεται σε σύγχυση». Ειδικά για τους συνεργαζόμενους, δεν υπάρχει λέξη για την ανάγκη ουσιαστικής συμμετοχής στη χάραξη και όχι μόνο απλώς στην έκφραση γνώμης και κυρίως υλοποίησης της κομματικής γραμμής: «Εκτιμάμε ότι χρειάζεται μια πιο συστηματική στήριξη (!) των συνεργαζομένων από την ΚΕ και τις ΚΟ, με σταθερή και μόνιμη επαφή...»

Στην απόφαση τονίζεται πως οι οργανώσεις του ΚΚΕ «ήρθαν σε επαφή με νέες δυνάμεις [...] λαϊκά στρώματα που παλιότερα ψήφιζαν άλλα κόμματα». Οι οργανώσεις, τονίζεται, «εντόπισαν ένα τμήμα ψηφοφόρων», προερχόμενο από τους ομορτοουνιστές, που «επανήλθε ή ήρθε για πρώτη φορά στο Κόμμα, διότι στην πορεία των εξελίξεων πείστηκε πως το ΚΚΕ είχε δίκιο για τον ΣΥΡΙΖΑ». Αυτή είναι και η μοναδική αναφορά απόσπασης -από τον ΣΥΡΙΖΑ- στρώματος από την αστική ιδεολογία και υπέρ του ΚΚΕ.

Σε όλο το κείμενο καταγράφεται σωστά πως «συνεχίζεται η διαδικασία φθοράς των δύο κλασικών αστικών κομμάτων, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, που το 2012 βρέθηκαν απότομα να μην μπορούν να παίξουν τον παραδοσιακό ρόλο της εναλλάξ προώθησής τους στην αστική κυβέρνηση..»

Το γεγονός όμως πως από ένα ρεύμα επιπλέον 600.000 ψηφοφόρων (που προστίθενται στα 2.700.000 του Ιούνη του 2012) που γύρισαν την πλάτη σε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο δεν «απέσπασε μέρος», αλλά αυτό «διοχετεύτηκε προς τη φασιστική ΧΑ ή σε άλλες εθνικιστικές δυνάμεις, όπως ο ΛΑΟΣ» ή «σε μεγάλο βαθμό ωφελήθηκε το νέο σχήμα του Ποταμιού» αντιμετωπίζεται σαν κάτι σχεδόν αντικειμενικό, σαν γεγονός που αφορά κάποιον τρίτο.

Στην απόφαση ανάμεσα σε εκτιμήσεις που λένε τι δεν εκφράζει («Γενική μας εκτίμηση παραμένει ότι το εκλογικό αποτέλεσμα δεν εκφράζει τάση χειραφέτησης σε αντιμονοπωλιακή – αντικαπιταλιστική κατεύθυνση») λείπει η σαφήνεια για το τι εκφράζει το εκλογικό αποτέλεσμα.

Σωστά επισημαίνεται πως «με το εκλογικό αποτέλεσμα καταγράφεται η λαϊκή δυσaréσκεια απέναντι σε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ που άσκησαν την αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική του ευρωμονόδρομου. [...] Υπάρχει ρευστότητα, συνολικά το πολιτικό σύστημα και η επιχειρούμενη αναμόρφωσή του δεν έχουν αποκρυσταλλωθεί ακόμα και βρίσκονται σε εξέλιξη η οποία βασικά οφείλεται στη δυσκολία διαχείρισης. Το συνολικό αποτέλεσμα όμως δεν δείχνει ανατροπή του αντιλαϊκού πολιτικού συσχετισμού». «Ο ΣΥΡΙΖΑ [...] παρότι έχει αποκτήσει ερείσματα σε διεθνούς εμβέλειας κέντρα, αν και έχει περιορίσει τις αντιευρώ κορόνες στελεχών του, [...] ακόμα δεν κατόρθωσε να επιλεγεί ως η επόμενη κυβερνητική λύση από σημαντικά τμήματα του κεφαλαίου». Επιπλέον, «βήματα όλο αυτό το χρονικό διάστημα έγιναν και στην αντιμετώπιση άλλων ομοιοπολιτιστικών σχημάτων και ομάδων, όπως (σ.σ.: κατά το ΚΚΕ) η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το Σχέδιο Β, και απέδωσαν».

Παρ' όλα τα παραπάνω που δείχνουν μια εξέλιξη, μια διαπάλη αλλά και επιμέρους επιτυχίες (σε βάρος κυρίως του κατά ΚΚΕ ομοιοπολιτιστικού σύμπαντος), στο τέλος συμπεραίνεται, έτσι κατ' αντίθεση και αναπόδεικτα, πως «συνολικά υπάρχει πισωγύρισμα στη λαϊκή συνείδηση, μεγαλύτερη συντηρητικοποίηση». Στην ουσία αντιστρέφεται, αναϊεραρχείται, ο στόχος της νικηφόρας αντιμετώπισης των αστικών κομμάτων, πρωτίστως και κατά κύριο λόγο, και της απόσπασης κοινωνικών δυνάμεων από αυτά – αναδεικνύοντας πρώτη, κατά τον πιο δογματικό και σχεταριστικό τρόπο, την οπωσδήποτε αναγκαία απόσπαση δυνάμεων από την επίδραση ευκαιριακών και ομοιοπολιτιστικών δυνάμεων, εκεί, στη μάχη και διά της μάχης κατά της αντίδρασης.

Αυτή η λογική έχει συνέπεια τη μη καθοριστικής σημασίας ερμηνεία των αιτίων της διαρκούς στασιμότητας και της αιώνιας περιπλάνησης των λαϊκών δυνάμεων αναμεταξύ των αστικών κομμάτων (παλιών και νέων) και ανάμεσα στα αστικά και τα οπορτουνιστικά κόμματα.

Αντίθετα μάλιστα, επαναφέρει τη μονοτονία της «ανεπάρκειας κατανόησης» τής a priori ορθής κομματικής γραμμής: «Χρειάζεται όμως να κατανοηθεί επαρκώς ότι το ενιαίο της μάχης έχει να κάνει κυρίως με το περιεχόμενο, που συμπυκνώνεται στο στόχο για ισχυρό ΚΚΕ παντού, για ανασυγκρότηση του εργατικού - λαϊκού κινήματος παντού, προώθηση της κοινωνικής λαϊκής συμμαχίας παντού, για τη διέξοδο από την κρίση σε όφελος του λαού, με την προβολή της αντικαπιταλιστικής, αντιμονοπωλιακής γραμμής».

Κι έτσι ανερμήνευτα, αμήχανα και μουδιασμένα, η ΚΕ του ΚΚΕ προετοιμάζει για τον επερχόμενο κίνδυνο: «...δεν πρέπει να περάσει η παραμικρή αυταπάτη, να μην οδηγήσει σε καμία επανάπαυση το γεγονός ότι η εκλογική αυτή επιρροή του Κόμματος, όπως εκφράστηκε στις ευρωεκλογές, είναι παγιωμένη, εξασφαλισμένη, δεδομένη. Η επίδραση του οπορτουνισμού, της σοσιαλδημοκρατίας, η λογική της κυβερνητικής αστικής διαχείρισης θα συνεχίζουν να δυσκολεύουν τον απεγκλωβισμό δυνάμεων από αυταπάτες και δήθεν εύκολες λύσεις».

Το πρόβλημα δηλαδή που από καιρό τίθεται προς λύση για την κομμουνιστική Αριστερά εσωτερικεύεται σαν άλυτο και επιστρέφεται σαν προειδοποίηση και πιθανό ενδεχόμενο μιας κατά τα άλλα σωστής γραμμής η οποία με αυτοπεποίθηση και επιτυχώς όφειλε να το αντιμετωπίζει.

Πηγή:prin.gr